

SANT MAGÍ, SAURÍ

Santiago Serrano

Sant Magí va ser un anacoreta nascut a Tarragona al segle III, martiritzat pels romans a començament del segle IV. Va fer vida eremítica, durant trenta anys, en una cova situada en un vessant del Puig de Creus, en una vall formada per les serres del Pany i de la Brufaganya, al municipi de Pontils. En aquest període històric hi ha la persecució als cristians que no abjuraven de la seva fe, per adoptar la religió oficial de l'Imperi Romà. Aquesta persecució va des del segle I al IV, quan Constantí el Gran autoritza i adopta el cristianisme com a religió de l'estat. Magí, com tots els creients que es van negar a abjurar de les seves creences, va patir tortura i la mort. Magí va viure sota el govern de Marc Aureli Valeri Maximia, el qual va ser emperador des del 286 al 305 i del 307 al 308. Aquest va enviar a Tàrraco el prefecte Dacià, qui inicia la persecució a la zona. Es diu que Magí va ser apressat i torturat, però va escapar i va tornar a la seva cova, on van tornar a capturar-lo i torturar. Quan els seus botxins estaven assedegats, aquest, compadint-se d'ells, va donar un cop de gaiato i va fer brollar tres fonts que donaven aigua dolça i fresca. Empresonat, és portat a la ciutat

on va ser degollat el 25 d'agost del 306.

El gest que fa el Sant de donar un cop de gaiato on no hi ha aigua i que aquesta brolli, s'assembla al que fan els saurins, tant per l'acte en sí, com per la seva simbologia. Els saurins són persones que tenen el do de trobar aigua on en apareença no n'hi ha, utilitzant diferents eines, entre elles el gaiato. La tradició dels saurins bé de lluny, la paraula saurí ve de l'àrab zahurí; la referència més antiga es troba en la cova de Tassili-n-Ajjer, on hi ha pintures rupestres datades des del 8000 aC, situada al desert del Sàhara, a Algèria, on es veuen a un grup de personatges practicant aquest art. A l'antic Egipte estava relacionat amb el déu Thot, representat amb cap d'Ibis, déu lunar relacionat amb la pujada de les aigües. Robert Graves, el mitòleg anglès radicat a Deià, Mallorca, en el seu llibre *El velló d'or* (*The Golden Fleece*, Casse, Londres, 1944), escriu que Hèracles era capaç de treure aigua amb cops de la seva massa on hi havia desert i roques. A la Bíblia, Moisès (que està present en les tres religions del llibre, en hebreu Moshè, en àrab Mūsa i en grec bíblic Mōūsēs), en Ex. 17, 3.7 diu:

Moisès va clamar al Senyor dient:
- Què puc fer per aquest poble?
Gairebé arriben a apedregar-me.

El Senyor a Moisès:

-Passa al davant del poble acompanyat d'alguns ancians d'Israel, porta a la mà el bastó amb què donaves cops al Nil i emprèn la marxa. Jo estaré al teu costat sobre la roca al Horeb; un cop a la roca en sortirà aigua perquè begui el poble.

En el santoral catòlic hi ha més sants que fan el mateix prodigi.

Sant Isidre Llaurador, (Madrid, 1082 -30 de novembre de 1172 o 1130) quan estava en les seves feines del camp va ser visitat pel seu senyor, Iván de Vargas, que li va demanar aigua per a beure. El sant va agafar el seu gaiato i va donar un cop dient: "*Cuando Dios quería, aquí agua había*". Al mateix instant va brollar l'aigua de la terra.

Vicent Ferrer, dominic, el 26 d'agost de 1410 es va dirigir a Lliria, perquè als veïns se'ls havia assecat la font. El sant va dir una missa en el lloc i l'aigua va tornar a brollar fins ara.

Exemples com aquests es poden trobar en tota la geografia de cultura catòlica, com el Miracle de Tlaxcala de Xicohtécatl, Mèxic; on l'arcàngel Sant Gabriel va deixar un pou que mai deixa de brollar.

L'aigua és imprescindible per a la vida, segons els astrònoms la presència d'aigua és necessària per pensar en la possibilitat de vida en altres planetes. És el dissolvent universal. Des d'un punt de vista simbòlic representa la vida, aquests prodigis serien, llavors, dons de vida. I a la vegada, l'aigua neteja la

brutícia, el pecat, purifica, com passa en el sagrament del bateig que és semblant en altres cultures, com la hinduista, on es submergeixen en els rius sagrats per a purificar-se.

El prodigi del cop de gaiato de Sant Magí fent brollar les tres fonts d'aigua, es pot interpretar com el renéixer de la vida, malgrat tota la maldat que pot existir.

Tres, les fonts són tres. Això no és arbitrari, surt 476 vegades a la Bíblia; és la Trinitat, és un nombre associat a la divinitat, per exemple, tres vegades els serafins lloen "Sant, sant, sant"; L'evangeli de Crist és vist de forma triple: Mort, sepultació i resurrecció, que a la vegada és, de forma simbòlica el bateig, que és el renaixement al món de la fe cristiana.

Es pot concloure que Sant Magí forma part d'una llarga tradició d'éssers que porten aigua als homes, per a pal·liar tot tipus de set. Esperem que l'aigua segueixi brollant i que sigui per a tots.